

[Glistrup.]

ringens dage, den formåede simpelt hen ikke at klare problemerne, hverken den radikale statsminister, de konservative finansministre eller venstres økonomiminister. Men godt har det heller ikke været i de mange år, hvor det har været socialdemokratiet, der har ligget i spidsen for den økonomiske politik herhjemme, også da har vi haft skatte-stigninger, bevares, mere mådeholdne, end VKR-regeringen plejede at opvise, men skidt har også det været.

I dag brydes traditionen. I dag taler vi ikke længere om skatteforhøjelser; i dag taler vi om skattnedsættelser og ikke om sådan nogle småjusteringer hist og her, men om nedsættelser med et tocifret milliardbeløb. Hvad er det, der har ført til denne forandring i dansk politik? Det er, at vælgerfolket for 9 måneder siden avlede en fremskridtsgruppe. I dag og i de kommende dage skal det velskabte barn fødes: indkomstskattnedsættelsen skal føres ud i livet. Det burde have været et endnu mere velskabt barn, det burde have været et barn, der var baseret på 60.000 kr. skattefrit her i landet. Det var de økonomiske og politiske forudsætninger til stede for efter valget den 4. december forrige år. Men 4 partier valgte at traske i traditionens kedelige socialdemokratiske fodspor med ringe besparelser på finansloven for indeværende år eller rettere sagt forøgelse, oppustninger yderligere af finansloven. Derfor fik vi for 1974-75 en finanslov med alt for store udgifter, og skal man virkelig bremse op, skal man virkelig nå frem til de 60.000 kr. skattefrit, er det, som fremskridtspartiet aldrig har lagt skjul på i den tid, hvor vi har rejst denne bevægelse i land og rige mod gammelpartiernes stadige indkomstskattestigninger og stadige udgiftsødsleriers forøgelse, nødvendigt med et opbremsningsår; derfor var det en mørk dag for indkomstskattepolitikken, den dag i februar, da socialdemokratiet, venstre, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne fandt sammen om at umuliggøre, at vi nu her i dag kunne have gennemført en lov med en skattefri bundgrænse på de 60.000 kr.

Men efter den mørke februar kom den lyse maj. Vi fik en 15. maj, hvor situationen var den, at venstre og 3 andre partier desperat ledte efter et flertal for at få gennemført de love, som de 4 partier meget gerne ville

have igennem. Flertallet blev fundet i form af en aftale, der bandt 5 partier til hinanden med ganske faste og klare forpligtelser over for hinanden, 3 ganske faste og klare forpligtelser.

Den første: 10 mia kr.s skattelettelse i 1975; det var skredet i den generationslange ulykkelige udvikling i dansk indkomstskattepolitik.

Den anden, at af disse 10 mia kr. skulle man mindst — mindst — tilvejebringe de 7 mia kr. ved besparelser på de offentlige budgetter. Der står i selve den skriftlige udformning af aftalen af 15. maj ikke 7 mia kr., men 5 mia kr., men det er i modsætning til de 10 mia kr. ikke regnet i 1975-mønt, men i 1973-mønt, og et omregningsforhold på kurs 140 kan vist nok siges at være passende imellem de to forskellige møntsorter, som danske 1973-kroner og danske 1975-kroner repræsenterer, så det reelle indhold var, at de 5 partier lovede hinanden, at der skal mindst 7 mia kr.s besparelser som den delvise finansiering ud af disse 10 mia kr.s skattelettelse. På denne måde bringes tallene i forbindelse med hinanden, således at de umiddelbart kan sammenlignes.

Endelig indgik de 5 partier for det tredje på den forpligtelse over for hinanden, at ud af disse mindst 5 mia 1973-kroner, der skulle skaffes af skattelettelser, skulle et beløb på 5.080 mill. kr. skaffes overensstemmende med en nøje specifikation på 15 punkter, som havde foreligget på det pågældende tidspunkt i en uge, den er dateret den 8. maj. Selvfølgelig kunne man tænke sig at fravige det, men alle 5 partier skulle være enige, for at noget punkt i dette oplæg overhovedet kunne fraviges.

Det var det, som de 5 partier den 15. maj indskibede sig til i fællesskab at realisere, og dermed var faktisk problemerne stort set løst. For det første er de 7 mia kr. jo langt størstedelen af vejen frem til de 10 mia kr.; men enhver kunne sige sig selv, at det umiddelbart af en indkomstskattnedsættelse på 10 mia kr. ville følge, at befolkningen ville gøre en større indsats, tjene flere penge. Det vil sige, at hvis vi bare regner med ca. 1 pct.s forøgelse i indkomstdannelsen på grund af disse klækkelige indkomstskattnedsættelser, er det ca. 2 mia kr., dvs. en yderligere øgelse af finansministerens skat-